Marcel Gherman

Dincolo de nori

Marcel Gherman s-a născut la 29 septembrie 1978 în Chişinău. Între 1994 şi 2003, a realizat emisiuni de muzică electronică la **Radio Moldova**. În prezent lucrează la revista **Sud-Est Cultural** şi colaborează la revista **Contrafort**, unde susţine rubricile permanente ***Bref şi Trenduri***. Este de asemenea muzician, autor al proiectului **Megatone**, care abordează genurile techno, ambient experimental, industrial noise şi muzica clasică de film. Discografia Megatone include un album realizat în colaborare cu scriitorul de science-fiction japonez **Kenji Siratori** şi o piesă selectată în cadrul proiectul **60X60 International Mix** al Fundaţiei Vox Novus din New York, proiect prezentat la Oxford şi Cambridge.

on Mar 15, 2011 • 10:33 am 1 Comment

Simţea cum se înalţă la ceruri. Forţele terestre nu mai aveau nici o putere asupra lui. Se salvase pentru totdeauna din lanţurile materiei şi acum urca tot mai sus în văzduh, ca un Icar în întâmpinarea destinului. Îl acapara un sentiment terifiant de libertate, în sufletul său teama de necunoscut se amesteca cu euforia vertijului. Inima-i zvâcnea tot mai tare, gata să-i sară din piept. Cu fiecare bătaie se apropia tot mai mult de locul pe care-l râvnea. Se îndrepta sigur spre cea mai înaltă culme, spre lăcaşul zeilor nemuritori.
Zbura călare pe un cal alb înaripat, care amintea de cel dintr-un tablou al lui Amaringo. Simţea vigoarea nestăpânită a animalului, musculatura vânjoasă de sub pielea ca de marmură,

forţa din aripile uriaşe, cu care declanşa o adevărată tornadă. Auzea nechezatul sălbatic şi respiraţia întretăiată a calului. I se părea că simte aerul fierbinte ce-i ţâşnea din nări. Pătrundea prin straturi dense de nori grei, ridicându-se tot mai sus. Fulgere albastre-i marcau ascensiunea. Văzduhul era devastat de tunete. Auzea clar zgomotul curat al furtunii de August.
Imaginea din faţa sa se metamorfoza. Realitatea se exfolia ca pielea veche a unei reptile, revelând sub ea un strat subtil. În locul norilor, în câmpul vizual apăru un tunel de plasmă care urca la infinit. Ştia că viziunea tunelului li se înfăţişa în mod frecvent celor care călătoreau la limita dintre viaţă şi moarte. Printr-o mişcare involuntară vină lateral şi pătrunse prin peretele tunelului.
Fu surprins de ceea ce văzu de cealaltă parte. Cea mai firească interpretare a acestui spaţiu pe care i-o oferea raţiunea era că intrase într-un fel de fabrică. Dintr-o masă uriaşă translucidă se scurgeau pe o bandă rulantă fragmente de dimensiuni reduse. Substanţa degaja o aură de lumină. Maşini formate din metal lichid executau neîntrerupt o serie de operaţii repetitive. Pe o altă bandă treceau şiruri de corpuri omeneşti. Ochii lor rămâneau închişi, iar chipurile erau lipsite de orice trăsături care le-ar fi conferit o identitate. Păreau nişte vase fără conţinut. Nişte fantoşe al căror maestru-păpuşar adormise în neştire. Fiecare fragment din masa transparentă intra în câte un corp, după care trupurile coborau şi dispăreau undeva în jos. Mintea sa încerca să-i înfăţişeze în imagini ceva ce depăşea logica şi raţiunea. Părăsi într-un sfârşit misterioasa Fabrică de Oameni şi îşi reluă ascensiunea prin tunel.
Curând începu să vadă din nou cum urcă printre nori. Apoi, după o răbufnire finală, se pomeni deasupra norilor. Simţea cum păşeşte pe un teren solid. Pâcla se risipi şi se regăsi pe un sol acoperit de o iarbă moale.
În faţa sa se profilau nişte porţi uriaşe din fire de aur. Porţile arcuite semănau cu două harpe. Erau larg deschise în întâmpinarea lui. Aceasta să fi fost intrarea în Eden?
Pătrunse cu un aer de solemnitate prin portal şi se pomeni într-o grădină imensă. Vedea rânduri de arbuşti şi flori într-o ordine perfectă. Vegetaţia luxuriantă forma un labirint fără sfârşit. Frumuseţea din jurul său îl încânta. Rămânea vrăjit de pacea florilor, de blândeţea insectelor care sorbeau din nectarul lor. I se părea că fiecare plantă cânta o melodie secretă a naturii.
Pe măsură ce avansa prin grădina miraculoasă, găsea rânduri de mese pe care erau înşirate bucate delicioase, ca pentru un ospăţ. Simţi tentaţia de a gusta din ele şi îşi aminti pe dată de o legendă veche, transmisă de la strămoşii săi, dintr-o seminţie despre care nu se mai ştia nici numele. Povestea despre un personaj asemănător lui, care ajunsese la fel ca şi dânsul la ceruri, dar care ratase cea mai bună parte a călătoriei sale, doar fiindcă urmase sfaturile date de alţi oameni de pe pământ. Morala legendei amintea că logica pământească nu coincide cu cea din paradis.
Se gândi la ce se va întâmpla dacă se va înfrupta dintr-un fruct de pe masă. Contactul cu un obiect a cărui esenţă rămânea indeterminată ar fi avut un efect la fel de imprevizibil asupra lui. Se întrebă dacă lucrurile pe care le vedea în acest spaţiu halucinant aveau o consistenţă materială. Şi dacă exista până la urmă ceva cu adevărat real.
Dacă ar fi ajuns captivul unui vis hiperreal, cum ar fi aflat distincţia dintre adevăr şi iluzie? Să fi fost el oare omul care visează un fluture, sau fluturele care se închipuie om? Putea fi el însuşi doar o fantomă, iar memoria sa de o viaţă, doar nişte anomalii induse chimic, sau nişte semnale bioelectrice anormale. Se simţea condamnat pentru totdeauna la o existenţă într-o lume iluzorie, în care nu ar fi ştiut niciodată nimic, obsedat mereu de întrebări fără răspuns. Ar fi avut vreodată speranţa să acceadă la o formă de determinare? Îşi dorea să fi fost aşa. Exista un singur mod de a afla aceasta la sigur.
Întinse mâna spre o rodie şi o duse la gură. Gustă din miezul copt şi se simţi cuprins de savoarea sucului proaspăt care i se prelingea pe buze. Dulceaţa fructului i se părea absolut

reală. Încercă să distingă esenţa acelei senzaţii. Deodată simţi cu acuitate prezenţa unei zone ascunse a sinelui său, o fiinţare lipsită de calităţi. Simţi cum vălul aparenţelor se deschide în faţa văzului interior. Toate senzaţiile sale nu erau decât manifestări ale acelui spirit cufundat în apele uitării. Percepea clar cum regresează până la prima amintire ascunsă în cele mai adânci caverne ale memoriei, până la primul cuvânt, primul gând, primul sunet emanat în momentul naşterii universului. Contempla eul său adevărat, îşi privea chipul reflectat în oglinda unei ape calme. Amintirea puterii şi libertăţii sale pierdute la începutul timpului se reverbera peste eoni până în acel moment de epifanie. Se închipuia un nomad rătăcind prin deşertul rece al spaţiului şi timpului.
Se trezi subit din reverie şi observă cum grădina este supusă unei transformări spectaculoase. În plin aer începu să se contureze din neant o structură arhitectonică de proporţii. Se iveau coloane înalte acoperite rapid de o arcadă. În faţa sa apăru un templu ce-i amintea cumva de Panteonul din Atena.
Pătrunse în umbra templului şi începu să observe motivele geometrice care se desfăşurau pe duşumeaua sa lustruită. Un ansamblu de simetrii armonioase conducea privirea spre celălalt capăt al sălii, unde se înălţa figura impozantă a unui colos din marmură albastră. Sanctuarul era cufundat într-o tăcere tensionată, întreruptă doar de ecoul paşilor lui.
Statura sa abia dacă ajungea până la gleznele colosului. Era un bătrân cu barbă, îmbrăcat într-o togă. Şedea pe un tron din piatră neagră. Braţele sale se odihneau pe spetezele tronului, strângând în mâna dreaptă un sceptru, iar în cea stângă, un sul de papirus. Îşi înălţă cu o anumită teamă propria privire spre chipul de marmură. Ochii fără retine rămâneau îngheţaţi într-o expresie plină de severitate, părând să lanseze fulgere în direcţia martorului neaşteptat. Se spune că ochii sunt oglinda spiritului. Dacă e aşa, atunci ceea ce întrezărise printr-o străfulgerare subită a conştiinţei în acel văz nu va putea fi redat niciodată în cuvinte. Era experienţa pură, dincolo de care rămâne doar tăcerea.
Trecuse ceva timp de când lăsase în urmă sanctuarul. O alee îi conduse paşii spre un loc ciudat, unde printre nişte tufe se înălţau cinci obeliscuri. Pe fiecare era imprimat un petroglif, iar deasupra lor levita câte o mică amuletă din smarald, care degaja irizaţii intense. Din direcţia fragmentelor de cristale provenea un vuiet vag, care amintea de sunetul generat de un camerton perfect acordat.
Se apropie de unul dintre obeliscuri, pe care erau întipărite trei dungi văluroase. Recunoscu de îndată simbolul apei. Bineînţeles că avea un plan prestabilit. Îl pregătise înainte de a porni în acest periplu. Regula generală, învăţată de la început de toţi călătorii, era să nu te lansezi niciodată într-un zbor în transă fără rost, fără un plan şi un traseu după care să te ghidezi. Ştia ce avea de făcut. Luă cu el cristalul ce plutea deasupra monolitului, apoi îşi continuă calea.
După o perioadă de căutare, în care se orientă după repere numai de el ştiute, ajunse în faţa unui bazin acvatic imens. Pe marginea sa era instalat un fel de mecanism hidraulic, alături de care găsi ceea ce părea a fi pupitrul său de comandă. Consta dintr-o manivelă din oţel strălucitor, sub care se zărea o cavitate. Dimensiunile cavităţii coincideau cu cele ale amuletei. Încercă să plaseze cristalul în interior. Acesta intră cu uşurinţă ca o cheie într-un lacăt.
Pe dată mecanismul al cărui motor de mare capacitate se ascundea undeva sub el se puse în mişcare, producând un zgomot strident. Cristalul din interiorul cavităţii se lumină în albastru. Puse mâna pe manivelă şi o roti cu putere, văzând cum apa din bazin începe să se scurgă în jos. Iar odată cu apa, întregul decor din jurul său şi el însuşi se transformară în lichid şi curseră într-un diluviu nestăvilit spre pământ.
Simţea cum coboară din cer odată cu picăturile de apă, aducând miracolul ploii în deşert. Încet conştiinţa i se întorcea în trup. Se trezi şi admiră peisajul mirific ce i se deschidea. O ploaie uşoară cădea pe nisipul încins, prelingându-se în râuleţe printre stânci. Teritoriul sălbatic i se înfăţişa cu claritate în lumina caldă a soarelui ce se ivea de după nori. O ploaie cu soare… Ce minune.

Îl cuprinse o bucurie inexplicabilă, iraţională. Simţea stropii de ploaie curgându-i pe faţă şi făcându-i leoarcă hainele. Îşi întinse braţele, prinzând cu aviditate şuvoiul răcoros. Începu să danseze un dans dezordonat, în ritmul haotic al ploii. Îngâna încet un cântec uitat pe care nu ştia de unde îl învăţase. Expresia uimită de pe chipul său trecu într-un surâs.